

állandó ítélezési gyakorlat szerint ezen előírás valamennyi olyan rendelkezést tilt, amely a határokon átnyúló tőke mozgásokat a tisztán belföldi tőke mozgásokkal szemben hátrányos helyzetbe hozza, és ezáltal a belföldi illetőségű személyeket az előbbiektől visszatartja.

A szóban forgó szabályozás következtében az adóköteles beruházók likviditási helyzete a külföldi ingatlanok esetében kedvezőtlenebb, mint a belföldi ingatlanok esetében. Ez azzal a következménnyel jár, hogy a külföldi ingatlanbefektetések a belföldiekhez képest kevésbé vonzóak, és visszatartják a beruházókat attól, hogy másik tagállamban építkezzenek vagy épületek szerezzenek meg. A likviditási helyzet belföldi ingatlanbefektetések esetén történő javulása az ítélezési gyakorlat szerint adóelőnyt jelent, amelyet figyelembe kell venni a tisztán belföldi, valamint a határokon átnyúló tényállások mindenkorai kezelésének összehasonlításakor.

Jóllehet a kifogásolt megkülönböztető szabályozás hatályát olyan épületekre korlátozták, amelyekre vonatkozóan az építési engedély iránti kérelmet vagy az adásvételi szerződést 2006. január 1-je előtt nyújtották be, illetve kötötték meg, a tőke mozgás szabadsága így módon sem biztosított, mivel az elhasználódás miatti degresszív értékcsökkenési leírás tartós tényállást valósít meg.

A német kormány álláspontja szerint a fent nevezett korlátozást nyomós közérdek igazolja; a szóban forgó szabályozásnak ugyanis az a célja, hogy előmozdítsa Németországban a bérlások építését.

E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az állandó ítélezési gyakorlat szerint a nemzeti gazdaság előmozdítása nem képez olyan célkitűzést, amely igazolhatná az alapvető szabadságok bármely korlátozását. A degresszív leírás belföldön található ingatlanokra való szigorú korlátozása még akkor sem lenne szükséges, sem pedig arányos, ha a bérlások építésének előmozdítására irányuló célkitűzést — nem gazdasági célként — elismernék. A bérlások németországi építésének előmozdítását nem hátráltatná az, ha a degresszív leírást más tagállamokban fekvő ingatlanok esetében is lehetővé tennék.

A német kormány tehát nem terjesztett elő olyan jogalapokat, amelyek a tőke szabad mozgásának megzavarását igazolhatják.

A Finanzgerichts Baden-Württemberg (Németország) által 2009. július 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Alketa Xhymshiti kontra Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(C-247/09. sz. ügy)

(2009/C 233/08)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Finanzgericht Baden-Württemberg

Az alapeljárás felei

Felperes: Alketa Xhymshiti

Alperes: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Alkalmazni kell-e a lakóhely szerinti tagállamban a 859/2003/EK rendeletet⁽¹⁾ harmadik ország az Európai Unió valamely tagállamban jogszerűen lakóhellyel rendelkező és a Svájci Államszövetségben dolgozó állampolgárára és a harmadik ország állampolgárságával rendelkező feleségére azzal a következménnyel, hogy a munkavállalóra és feleségére a lakóhely szerinti tagállamnak alkalmaznia kell az 1408/71/EGK⁽²⁾ és az 574/72/EGK⁽³⁾ rendeleteket?
2. Az 1. kérdésre adandó nemleges válasz esetén: az 1. kérdés szerinti körülmények között úgy kell-e értelmezni az 1408/71/EGK rendelet 2., 13. és 76. cikkét és az 574/72/EGK rendelet 10. cikk (1) bekezdésének a) pontját, hogy harmadik ország állampolgárságával rendelkező anyától harmadik országbeli állampolgársága okán a lakóhely szerinti tagállamban megtagadható a családi ellátások nyújtása, habár az érintett gyermek uniós polgár?

⁽¹⁾ Az 1408/71/EGK és az 574/72/EGK rendelet rendelkezéseinek valamely harmadik ország e rendelkezések által pusztán állampolgárságuk okán nem érintett állampolgáira való kiterjesztéséről szóló, 2003. május 14-i 859/2003/EK tanácsi rendelet; HL L 124., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 317. o.

⁽²⁾ A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet; HL L 149., 2. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.

⁽³⁾ A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló 1408/71/EGK rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet; HL L 74., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 83. o.

2009. július 7-én benyújtott kereset — Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Ciprusi Köztársaság

(C-251/09. sz. ügy)

(2009/C 233/09)

Az eljárás nyelve: görög

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: C. Zadra és I. Chatziyiannis)

Alperes: Ciprusi Köztársaság

Kereseti kérelmek

— a Bíróság állapítsa meg, hogy a Ciprusi Köztársaság nem teljesítette a 93/38/EGK irányelv⁽¹⁾ 4. cikkének (2) bekezdéséből és 31. cikke (1) bekezdésének a) pontjából, valamint a 92/13/EGK irányelv⁽²⁾ 1. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;

— kötelezze a Ciprusi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság azt állítja, hogy a ciprusi energiahatóság a Vasilikóban található hőerőmű negyedik egységének tervezésére, beszerzésére és megépítésére vonatkozó szerződésre irányuló 40/2005. sz. közbeszerzési eljárással megsértette a 93/38/EGK és a 92/13/EGK irányelvet.

A 93/38 irányelv 4. cikke (2) bekezdésének és 31. cikke (1) bekezdésének megsértését illetően a Bizottság azt állítja, hogy a jogsértés azon indokokra vonatkozik, amelyek miatt elutasításra került a panasztevő ajánlata, és amelyek miatt győztesnek minősítették a versenytárs ajánlatát az ajánlati felhívásban nem egyértelműen említett feltétel alapján.

A 92/13 jogorvoslati irányelvet illetően a Bizottság azt állítja elsősorban, hogy az ajánlatkérő hatóság megsértette a 92/13 irányelvet a hatékonyság irányelv által követett célkitűzésének fényében értelmezve, mivel magatartása bizonytalan helyzetet teremtett a panasztevő ajánlatának elutasítására vonatkozó indoklás értelmezésével kapcsolatban, másodsorban pedig az ajánlatkérő hatóság nem indokolhatja határozatát az értékelésről készült jelentésre történő puszta utalással.

(¹) A vízügyi, energiaipari, szállítási és távközlési ágazatokban működő vállalkozások beszerzési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/38/EGK tanácsi irányelv (HL L 199., 84. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 2. kötet 194. o.)

(²) A vízügyi, energiaipari, szállítási és távközlési ágazatokban működő vállalkozások beszerzési eljárásairól szóló közösségi szabályok alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1992. február 25-i 92/13/EGK tanácsi irányelv (HL L 76., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 1. kötet 315. o.)

2009. július 8-án benyújtott kereset — Európai Közösségek Bizottsága kontra Magyar Köztársaság

(C-253/09. sz. ügy)

(2009/C 233/10)

Az eljárás nyelve: magyar

Felek

Felperes: Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Lyal és Ritzné Talabér K., meghatalmazott)

Alperes: Magyar Köztársaság

Kereseti kérelmek

— Az Európai Közösségek Bírósága állapítsa meg, hogy a Magyar Köztársaság azzal, hogy egy másik államban fekvő lakástulajdon helyett történő magyarországi lakástulajdonvásárlást kedvezőtlenebb bánásmódban részesíti, mint a Magyarországon fekvő lakástulajdon helyett történő magyarországi lakástulajdonvásárlást, nem teljesíti az EK-Szerződés 18., 39. és 43. cikkéből, valamint az EGT-Megállapodás 28. és 31. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— kötelezze a Magyar Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset tárgya az a magyar illetékjogi rendelkezés, mely a belföldön vásárolt lakás tulajdonjogának megszerzésekor fizetendő illeték alapjának megállapítása során a vásárolt lakás forgalmi értékéből kizárólag a belföldön eladott lakás értékének levonását teszi lehetővé.

Ezen szabályozás ellentétes a személyek szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának az EK-Szerződés 18., 39. és 43. cikkében, valamint az EGT-Megállapodás 28. és 31. cikkében foglalt alapelvével.

A fent nevezett közösségi jogi rendelkezéseknek az a céljuk, hogy megkönnyítsék a Közösség tagállamainak állampolgárai számára, hogy a Közösségen belül bárhol tetszőleges típusú kereső tevékenységet folytassanak, s egyben tiltják azokat az intézkedéseket, amelyek következtében a Közösség valamely tagállamának azon állampolgárai, akik a szabad mozgás jogával élve egy másik tagállam területén kívánnak gazdasági tevékenységet folytatni, hátrányos helyzetbe kerülhetnek. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az olyan intézkedések, amelyek megakadályozzák, vagy visszatartják valamely tagállam állampolgárait attól, hogy a szabad mozgáshoz való jogukat gyakorolva elhagyják származási országukat, e szabadság akadályait képezik, még abban az esetben is, ha állampolgárságtól függetlenül alkalmazandók.

Márpedig a kifogásolt magyar illetékjogi szabályozás ilyen intézkedésnek tekintendő. Az illetékkedvezmény megvonása következtében ugyanis azok a külföldi, vagy magyar állampolgárok, akik a szabad mozgáshoz fűződő jogukkal élve egy ideig másik tagállamban éltek és ott lakástulajdon szerezték, kisebb készletet fognak érezni arra, hogy Magyarországon lakástulajdon szerezzenek, mint azok a magyarországi lakosok, akik belföldön található lakásuk helyett vásárolnak új lakást. A magyar szabályozás ezáltal nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy eltántorítsa más tagállamok állampolgárait a Magyarországon történő letelepedéstől. A Bizottság álláspontja szerint azok a személyek, akik a korábbi lakóhelyük szerinti államban már esetleg fizettek hasonló mértékű illetéket lakástulajdonuk megvásárlásakor, ugyanabban a helyzetben vannak, mint azok, akik Magyarországon vásárolták meg korábbi lakástulajdonukat. Következésképpen ezen személyeket azonos bánásmódban kell részesíteni. Mivel a magyar szabályozás ezzel szemben a valamely másik tagállamban lévő lakásukat magyarországra cserélő lakásvásárlókat kedvezőtlenebb helyzetbe hozza a korábban is belföldi lakástulajdonnal rendelkező lakásvásárlókkal szemben, objektíve hasonló helyzeteket eltérő módon kezel, és ezáltal diszkriminatív szabályozást valósít meg.

A jelen jogsértés egyetlen, a Magyar Köztársaság kormánya által felhozott érveléssel sem igazolható.

Először is, ami az adórendszer koherenciájának megőrzésére vonatkozó kifogást illeti, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben nem fedezhető fel közvetlen összefüggés a szóban forgó illetékkedvezmény és az e kedvezmény valamely meghatározott adókiivetés által történő kiegyenlítése között — ami pedig